

Arrest

nr. 189 404 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 27 februari 2017 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.08.2016 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde E. J. B., geboren op 20.04.1971, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- bewijs van ongehuwde staat dd. 08.08.2016 op naam van betrokkene: uit dit attest blijkt geen onvermogen, noch toont dit attest aan dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.
- invaliditeitsverklaring De Voorzorg dd. 22.09.2016 en bijbehorend uitkeringsattest op naam van de referentiepersoon
- attest dd. 22.08.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01.01.2016 tot op datum van het attest geen financiële steun ontving van het OCMW Maaseik: echter, niet alleen dit attest zegt niets over de periode voor januari 2016, ook werd er geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.
- 'certificat administratif de prise en charge' n° 822/2016 dd. 20.09.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon zijn zus, zijnde de moeder van betrokkene, financieel ten laste neemt: echter, niet alleen werden er geen overige stavingsstukken voorgelegd, zodat er niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten vaststelden dat de moeder van betrokkene ten laste zou genomen worden door haar broer, ook zegt dit attest niets over betrokkene. Dit attest kan dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2013-2014-2015' n° 23019/2016 dd. 08.08.2016: echter, deze attesten werden opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene, en worden dan ook beschouwd als verklaringen op eer. Gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en gezien er geen overige stukken ter staving van dit attest werden voorgelegd, kunnen deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- attest 'non-imposition a la taxe d'habitation' n° 24295 dd. 24.08.2016: uit dit attest blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de belasting van woongelegenheid en gemeentelijke dienstverlening. Echter, louter het niet bezitten van een onroerend eigendom, is geen afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- 'certificat de residence' n° 1339 en 1340 dd. 21.09.2016 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van de attesten meer dan 6 maanden op hetzelfde adres in Marokko verblijven. Echter, de informatie uit deze beide attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 15.05.2007 ononderbroken ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig in Nederland. De inhoud van de voorgelegde

attesten zijn dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kunnen niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen van geldstorting (Western Union) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene tijdens de maanden januari, maart en augustus 2005, september 2006, april en november 2007, mei en oktober 2008, februari 2009 en juli-augustus 2011: echter, niet alleen zijn deze geldstorting te onregelmatig, ook zijn ze onvoldoende recent. Immers, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich in september 2016 in België vestigde, en gezien er geen gegevens werden voorgelegd betreffende de periode augustus 2011 – september 2016, is met het voorgelegde document niet afdoende aangetoond dat betrokkene van in het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 12.09.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentie-persoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), , van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht, Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 27.02.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en (f. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14

februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.6. In casu dienen de aangehaalde wettelijke en reglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

- verzoeker deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 30.08.2016 middels een bijlage 19 ter;
- verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 27.02.2017;

1.7. De bestreden beslissing van 27.02.2017 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.8. Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

1.9. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. injine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

1.10. In casu is de bestreden beslissing van 27.02.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag

nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28S99 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine

1.11. Schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet

Dat de bestreden beslissing genomen werd door attaché M. V..

Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie bevoegd is een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen.

Dat ook het hoofdstuk waarin art. 47/1 wordt vermeldt geen bepaling bevat omtrent de bevoegdheid om inzake dergelijke aanvragen een beslissingen te nemen.

Dat wel wordt gesteld dat de bepalingen van het voorgaand hoofdstuk van toepassing zouden zijn.

Dat evenwel deze voorgaande hoofdstukken eveneens geen bepaling bevatten omtrent de bevoegdheid van dergelijke aanvragen of zelfs aanvragen vermeld in dit hoofdstuk.

Dat ten overvloede ook het KB Vreemdelingen geen aanduiding geeft omtrent de bevoegdheid om een beslissing inzake art. 47/1 en tenslotte voor zover zulks zelfs juridisch mogelijk is, geeft het delegatiebesluit geen opgave van een mogelijke delegatiebevoegdheid inzake art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Dat in dergelijke gevallen enkele en alleen een beslissing kan genomen worden door de Minister zelf. Dat de genoemde attaché M. V. manifest onbevoegd is een beslissing te nemen in deze materie en de beslissing om deze reden alleen al dient te worden nietig verklaard.

1.12.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert zijn aankomst op Belgisch grondgebied nooit enige vorm van inkomsten heeft verworven en altijd ten laste is gebleven van zijn oom.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kan verzoeker aantonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zoals supra omschreven.

Verzoeker brengt een getuigschrift van woonst bij dat hij daadwerkelijk een kerngezin vormt met zijn oom, waarbij de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat zowel verzoeker als de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag op hetzelfde adres in het land van herkomst verbleven.

Verzoeker was toen hij in Marokko verbleef eveneens afhankelijk van de materiële steun van zijn oom als referentiepersoon.

Hij kan de afhankelijkheidsrelatie aantonen op basis van de geldstortingen die worden voorgelegd. De referentiepersoon stuurde immers geldstortingen naar het land van herkomst, zodoende verzoeker in zijn lasten kon voorzien, aangezien verzoeker attesten bijbrengt dat hij nooit over enige vorm van inkomsten beschikte.

Bij samenlezing van alle bewijzen inzake de financiële hulp, dient vastgesteld te worden dat er effectief sprake is van afhankelijkheidsrelatie waarbij verzoeker altijd afhankelijk is geweest is van zijn oom om in zijn onderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeker staat heden ingeschreven op het adres van de referentiepersoon en zijn huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon.

De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst.

De interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gegeven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RvV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip "ten laste" als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. Als de wet het begrip "ten laste" niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat

de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoeker, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan dit niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Verwerende partij verwijt verzoeker hij niet voldoende zou aantonen onvermogen te zijn.

Verzoeker brengt hieromtrent een officieel bewijs bij van de Marokkaanse fiscus waaruit blijkt dat verzoeker nooit enige vorm van inkomsten heeft gehad te Marokko, zodoende dit minstens impliciet nogmaals blijkt dat hij reeds afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Tevens blijkt uit de bijgebrachte attesten van de Marokkaanse fiscus dat verzoeker nooit enige vorm van onroerende belastingen heeft betaald, zodoende daaruit mag afgeleid worden dat verzoeker niet beschikt over eigendommen in het land van herkomst.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. In de punten [1.1.] tot [1.10] van het eerste middel geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde rechtsregels, zonder deze evenwel *in concreto* te betrekken op de feitelijke elementen van de zaak. Verzoeker beperkt zich tot theoretische bespiegelingen, waar onder meer wordt betoogd dat de beslissing onredelijk is, onzorgvuldig en niet afdoende gemotiveerd is. Enige concrete toelichting ontbreekt evenwel. Voor zover als nodig merkt de Raad dienaangaande op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden afgelezen.

2.1.3. Waar verzoeker in [1.11] aanvoert dat de beslissing werd ondertekend door een attaché terwijl deze alleen kan worden genomen door de minister zelf, aangezien niet is voorzien in delegatie, bepaalde artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals het van kracht was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, het volgende:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 :

[...]

de artikelen 47/1 tot 47/4;

[...]”

Zoals verzoeker zelf bevestigt in de uiteenzetting van het middel, werd de bestreden beslissing op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet genomen door attaché M.V.

Het middelonderdeel is dan ook ongegrond.

2.1.4. Verzoeker betoogt verder in [1.12.] dat hij in België een gezin vormt met zijn oom en bijgevolg van hem ten laste is.

Artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat het ten laste zijn dient te gebeuren in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste zijn' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, *in casu* zijn oom. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Waar verzoeker aanvoert dat de afhankelijkheidsrelatie kan worden aangetoond aan de hand van geldstortingen van de referentiepersoon, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de geldstortingen die werden voorgelegd, met betrekking tot januari, maart en augustus 2005, september 2006, april en november 2007, mei en oktober 2008, februari 2009 en juli - augustus 2011, te onregelmatig en onvoldoende recent zijn om het ten laste zijn van zijn oom aan te tonen. Hoewel verzoeker zich in september 2016 in België vestigde, werden geen gegevens overlegd voor de periode augustus 2011 – september 2016, zodat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker van in het land van herkomst en voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Dit motief wordt door verzoeker niet *in concreto* betwist.

Waar verzoeker aanvoert dat de eis van de verwerende partij om tenminste zes maanden financieel ten laste te zijn in strijd is met de mededeling van de Europese commissie, kan een dergelijk motief niet worden gelezen in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het bewijs van de Marokkaanse fiscus waaruit blijkt dat verzoeker nooit enige inkomsten heeft gehad in Marokko, wordt hieromtrent wel degelijk gemotiveerd. Meer bepaald motiveert de bestreden beslissing dat het attesten betreft die werden opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene, en dus worden beschouwd als verklaringen op eer. Aangezien het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring niet kan worden uitgesloten en er geen andere stukken ter ondersteuning van dit attest werden voorgelegd, wordt deze niet als afdoende bewijs van onvermogenheid van verzoeker in aanmerking genomen. Het feit dat verzoeker het tegendeel meent, is niet van aard de deugdelijkheid van dit motief te weerleggen.

Wat betreft het attest waaruit blijkt dat verzoeker nooit enige onroerende belastingen heeft betaald in Marokko, wordt dit niet betwist in de bestreden beslissing, doch wordt gesteld dat het niet bezitten van onroerende eigendom geen afdoende bewijs van onvermogenheid is. Ook hier is het nogmaals verwijzen door verzoeker in zijn middel naar dit attest niet van aard de onjuistheid van dit motief aan te tonen.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"2,1.1. Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn familie een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn oom en diens gezin. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu werd verzoeker niet eerder tot verblijf toegelaten of gemachtigd en betreft het derhalve een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze *in casu* reeds voorzien heeft in het kader van de artikelen 47/1 tot 47/3 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van de door verzoeker aangevoerde middelen blijkt niet dat *in casu* de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat verzoeker niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet. Wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit de feitelijke omstandigheden van de zaak dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe heeft besloten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag van een verblijfskaart. Door aldus te handelen erkent deze dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* blijkt aldus dat de belangenafweging die in de vreemdelingenwet werd verankerd met de artikelen 47/1 en volgende, eveneens aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert in het middel geen concrete elementen aan waarmee het bestuur daarbij alsnog rekening had moeten houden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT